

Arrest

nr. 295 292 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VELLE, die *loco* advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 273 969 van 13 juni 2022 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 6 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 26*quinquies*). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in.

Op 13 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 13 mei 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: T.

Voornaam: D.

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: Moumee

Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias: (...), Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 14 mei 2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd tijdens een controle aangetroffen in de keuken van het restaurant, bezig met het koken van de maaltijden. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST).

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2019 in België verblijft en dit om asiel aan te vragen, wat hij reeds gedaan heeft. Hij keerde niet terug naar zijn herkomstland omdat hij er problemen heeft met de politie omdat hij dode dieren vervoerd heeft in zijn auto die hij moest besturen als taxichauffeur. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen om of terug te keren naar zijn herkomstland en dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen heeft in België. Betrokkene heeft evenmin familie in België. In zijn herkomstland heeft betrokkene een vriendin en een kind.

Betrokkene heeft op 26 juni 2019 een asielaanvraag ingediend. De CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kameroen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, na de definitieve afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming door de RVV op 13 juni 2022.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd tijdens een controle aangetroffen in de keuken van het restaurant, bezig met het koken van de maaltijden. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2022 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven op 8 juli 2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), van het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ten slotte een beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"OVERWEGEND DAT :

Tegenpartij is van mening dat verzoeker een bevel moet krijgen om het land te verlaten op grond van artikel 7 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit besluit is genomen op grond van enerzijds het feit dat verzoeker op het grondgebied van het Koninkrijk heeft verbleven zonder in het bezit te zijn van een verblijfsvergunning en anderzijds het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk.

De wederpartij is ook van mening dat geen termijn moet worden toegestaan voor vrijwillige naleving van de bestreden beslissing.

TERWIJL :

Verzoeker is van mening dat tegenpartij de in de enig middel genoemde bepalingen kennelijk heeft geschonden, aangezien bij de vaststelling van de bestreden beslissing niet met alle haar ter kennis gebrachte informatie rekening is gehouden.

Ook is het onjuist dat geen termijn is gesteld voor de vrijwillige uitvoering van de bestreden beslissing.

6.

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...).

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandig of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.”

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

De bestreden beslissing is duidelijk in strijd met de hierboven onderzochte bepalingen en beginselen waarnaar in het middel wordt verwezen.

In de eerste plaats zij er in dit verband aan herinnerd dat de wederpartij krachtens artikel 7 van de wet van 15.12.1980 niet verplicht is om automatisch en onder alle omstandigheden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft.

Ofschoon voornoemd artikel 7 bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten moet uitvaardigen, met name in de gevallen bedoeld in lid 1, 1°, heeft Uw Raad immers geoordeeld dat :

« Le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que l'administration n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (C.C.E., arrêt n°112.852 du 23.04.2014).

Vrije vertaling: "Het onregelmatige karakter van het verblijf volstaat op zich niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, zonder dat ook andere factoren in aanmerking worden genomen, met name die welke verband houden met de schending van de in de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, zodat de administratie terzake niet over een zekere beoordelingsmarge wordt gelaten (RvV, arrest nr. 112.852 van 23.04.2014)."

Ook de Raad van State heeft de gelegenheid gehad het volgende te verklaren:

« Contrairement à ce que soutient [l'État], sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er [de la loi] prévoit qu'il "doit" adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, [l'État] n'est pas tenu de d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étrangers » (C.E., arrêt n°230.224 du 17.02.2015).

Vrije vertaling: "Anders dan de Staat stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten vast te stellen, geen volledig bindende bevoegdheid, zelfs niet in de gevallen waarin artikel 7, lid 1, van de wet bepaalt dat hij een dergelijke handeling "moet" vaststellen. Zelfs in deze gevallen is de staat immers niet verplicht een bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent (RvS, arrest nr. 230.224 van 17.02.2015)."

Het is dus van essentieel belang dat de wederpartij haar beslissing kan motiveren met betrekking tot alle elementen waarvan zij op de hoogte is.

In het kader van deze motiveringsplicht en de verplichting om rekening te houden met alle belangen van de zaak, is het uiteraard van essentieel belang dat de wederpartij zich niet beperkt tot het vermelden van de elementen waarvan zij op de hoogte is.

Zij moet ook kunnen aantonen dat zij met deze elementen rekening heeft gehouden en dat deze, na zorgvuldige analyse, niet in strijd zijn met de vaststelling van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is hier duidelijk niet het geval, aangezien de wederpartij niet aantoont dat zij werkelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Uit de stukken van het dossier bleek duidelijk dat de wederpartij geen rekening had gehouden met het vermoeden van onschuld van verzoeker noch met zijn privéleven.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, wees verzoeker erop dat hij alleen door de sociale inspectie was gehoord, zonder dat er een gerechtelijke of administratieve procedure tegen hem was ingeleid.

Er is geen verder onderzoek naar hem ingesteld.

Dit valt te verwachten, aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hem niets te verwijten valt.

Hij heeft met name het volgende verklaard:

“Je reconnais votre statut d’inspecteur social ainsi que mes droits que vous venez de me donner. Vous me constatez dans la cuisine du restaurant sis rue de France 111 à 1070 Anderlecht. Je vous déclare que je viens ici quand Mary m’appelle. Je fais du bénévolat. (...) (pièce n° 5). »

Vrije vertaling : “Ik erken uw status als sociaal inspecteur en de rechten die u mij zojuist hebt gegeven. U kunt mij zien in de keuken van het restaurant aan de (...)Anderlecht. Ik verklaar dat ik hier kom als Maria me roept. Ik doe vrijwilligerswerk. »

Uit het voorgaande blijkt dat het volstrekt onredelijk en onevenredig is om aan te nemen dat verzoeker illegaal heeft gewerkt, zoals de wederpartij tracht te doen.

Hoewel het juist is dat deze niet noodzakelijkerwijs gebonden is aan de beslissingen van de rechterlijke macht in strafzaken om het bestaan van een risico van verstoring van de openbare orde te onderzoeken, moet worden opgemerkt dat de hypothese die wordt geopend door punt 8 van de eerste alinea van voornoemd artikel 7 op geen enkele wijze de verwijzing naar het risico specificiert, en dus geen twijfel laat bestaan over de interpretatie ervan.

De wederpartij kan alleen een beroep doen op deze bepaling als met zekerheid - gerechtelijke zekerheid - is vastgesteld dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan zwartwerk.

Dat is hier duidelijk niet het geval.

Wat het bestaan van een privé-leven van verzoeker betreft, wees hij erop dat de wederpartij naar behoren was ingelicht over het feit dat zijn neef, die hij als zijn broer beschouwde en met wie hij het grootste deel van zijn tijd doorbracht, op het grondgebied van het Koninkrijk woonde.

Dat hij, zodra de arbeidsinspectie hem de vraag had gesteld, ontkennend had geantwoord, was enkel uit vrees voor de gevolgen die dit voor zijn neef zou kunnen hebben.

Desondanks moet de wederpartij hebben geweten dat eiser zijn neef in België had.

De wederpartij heeft volledige toegang tot alle documenten met betrekking tot de asielprocedure en aarzelt niet deze te gebruiken wanneer zij haar doelstellingen kan bereiken, zodat zij ook moet worden verzocht dit soort informatie te gebruiken wanneer dit in het belang van de asielzoeker is.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de wederpartij een onjuist gemotiveerde beslissing heeft genomen, die nietig moet worden verklaard.

7.

Dit is zeker het geval dat verzoeker geniet van een privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zoals gezegd is het niet voldoende dat de wederpartij het bestaan van dit artikel heeft aangevoerd om te oordelen dat de beslissing niet in strijd is met dit artikel, er moet ook worden aangetoond dat een echte analyse is verricht.

De door de wederpartij voorgestelde lezing is niet erg ontwikkeld en maakt niet duidelijk hoe artikel 8 in casu door de bestreden beslissing niet wordt geschonden.

In artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna "EVRM" genoemd) is immers het recht op een privé- en gezinsleven vastgelegd, evenals in artikel 22 van de Grondwet, dat als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

"Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8."

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven."

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoeker evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: "Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een 'intieme kring' waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten."

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

“De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrest RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: “4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrest RvV van 21.10.2011, nr. 68.965).”

In casu heeft verzoeker zijn neef, die als zijn broer is, in België.

Verzoeker verwijst naar de vorige punt daarover.

Niettemin heeft tegenpartij bovengenoemde artikel 8 geschonden.

8.

Afgezien van de bovengenoemde kwesties was de opposant van mening dat het noodzakelijk was om geen termijn toe te kennen voor de vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel, in zijn huidige vorm, specificceert het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° ...

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verrassend genoeg verwijst de wederpartij in de beslissing naar vier punten van dit artikel 74/14, die niet meer bestaan.

Deze zijn namelijk ingrijpend gewijzigd door de wetgever.

Bijgevolg voldoet het bestreden besluit in het geheel niet aan de wettelijke vereisten, wat een ernstig probleem van wettigheid doet rijzen en op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Hoe dan ook beklemtoont verzoekster dat, ongeacht de wettigheid van de beschikking, de daarin uiteengezette feitelijke gronden problematisch zijn.

In de eerste plaats valt moeilijk in te zien waarom verzoeker onderduikt.

Het is ook moeilijk te begrijpen hoe verzoeker heeft geprobeerd de autoriteiten te misleiden met een valse identiteit: hij blijft verklaren dat hij in 1981 is geboren, zoals hij altijd heeft gedaan - de verwijzing naar 1991, met precies dezelfde datum, is zeer zeker een vergissing.

Wat zijn vermeende zwartwerk betreft, verwijst verzoeker naar het vorige punt.

Hoe dan ook heeft de wederpartij bij de vaststelling van het bestreden besluit niet voldaan aan de wettelijke vereisten.

9.

De bestreden beslissing moet duidelijk nietig worden verklaard voor zover het geen geldige motivering bevat, in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en geen termijn bevat voor vrijwillige naleving."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Daarnaast motiveert verweerder dat verzoeker werd aangetroffen in de keuken van een restaurant, bezig met het koken van maaltijden, zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of *single permit*. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat het bestreden bevel niet onder alle omstandigheden en automatisch moet worden afgegeven, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening is gehouden met verzoekers grondrechten, zoals gewaarborgd in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Nu uit de motieven blijkt dat zijn grondrechten niet worden geschonden is het niet kennelijk onredelijk om aan verzoeker, die zich in onregelmatig verblijf bevindt, hetgeen niet wordt betwist, een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. De vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Waar verzoeker de tweede grond van de bestreden beslissing betwist, met name artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, is zijn kritiek aldus niet dienstig.

Louter ten overvloede, merkt de Raad dan ook op dat waar verzoeker betwist dat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende en het integendeel om vrijwilligerswerk ging, verzoekers betoog beperkt blijft tot een loutere bewering. Verzoeker brengt geen stuk bij die zijn bewering kan staven. Het is ook niet vereist dat verzoeker veroordeeld is voor de inbreuken vermeld in het proces-verbaal om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Het vermoeden van onschuld verhindert niet dat verweerder op basis van zijn eigen onderzoek, met name de objectieve vaststellingen door de politie, een standpunt inneemt, los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Verweerder heeft het vermoeden van onschuld niet geschonden door te motiveren aan de hand van de vaststellingen in het proces-verbaal. De vaststelling van de beroepsbedrijvigheid zonder de vereiste machtiging wordt ook niet aan het wankelen gebracht met de blote bewering dat hij vrijwilligerswerk verrichtte.

Verder voert verzoeker aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat hij nog een neef heeft in België die hij als zijn broer beschouwt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoeker verklaart dat hij geen partner heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen heeft in België. Verzoeker heeft evenmin familie in België. In zijn herkomstland heeft verzoeker een vriendin en een kind. Ook stelt verzoeker geen medische problemen te hebben. Dit strookt met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tegenover de politie op het moment van zijn arrestatie, zoals opgesteld in het administratief rapport van 13 mei 2023. Er werd betrokkene gevraagd of hij elementen wou kenbaar maken betreffende zijn familie- en gezinsleven, alsook met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Op beide vragen heeft verzoeker negatief geantwoord. Het kan verweerder aldus niet kwalijk worden genomen geen rekening te hebben gehouden met het feit dat verzoekers neef in België woont waarbij hij thans verklaart een beschermenswaardig gezinsleven te onderhouden met zijn neef, aangezien verweerder niet op de hoogte was van deze informatie bij het nemen van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve rechtshandeling moet immers worden beoordeeld in het licht van de informatie waarover verweerder beschikt op het moment van het nemen van die beslissing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van de huidige procedure geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat hij effectief een gezin vormt met zijn neef in België. Verzoeker maakt zelfs niet aannemelijk dat zijn neef daadwerkelijk in België woont, noch dat hij van hem ten laste is. Verzoeker slaagt er op geen enkele wijze in aan te tonen dat hij in België over een beschermenswaardig gezinsleven beschikt zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven, merkt de Raad op dat verzoeker hiervan evenmin een bewijsstuk voorlegt. Bij gebrek aan enige andere bewijsstukken, kan de Raad enkel vaststellen dat niet wordt aangetoond dat verzoeker effectief over een beschermenswaardig privéleven in België beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden nu zij verwijst naar vier punten van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, die niet meer bestaan.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijke gemotiveerd dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan aan verzoeker omdat er een risico op onderduiken bestaat. Indien er een risico op onderduiken bestaat, kan verweerder conform artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet een termijn van 0 dagen voorzien om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het risico op onderduiken dient te steunen op objectieve criteria en er moet rekening worden gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Artikel 1, §1, 11° verwijst aldus naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet. *In casu* wordt toepassing gemaakt van artikel 1, §2, 1°, 2°, 3°, 4° van de Vreemdelingenwet, wat betreft de objectieve criteria van het risico op onderduiken.

Artikel 1, §2, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terughrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, na de definitieve afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming door de RVV op 13 juni 2022.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd tijdens een controle aangetroffen in de keuken van het restaurant, bezig met het koken van de maaltijden. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ BRUSSEL WEST).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2022 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven op 8 juli 2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

Verzoeker gaat aldus voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing het risico op onderduiken is vastgesteld, rekening houdende met de wettelijke objectieve criteria zoals bepaald in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet, waarbij *in casu* vier criteria zijn weerhouden. Verzoeker toont geen schending aan in de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de weerhouden objectieve criteria, die verzoeker overigens niet betwist.

Daarenboven merkt de Raad op, in de mate hij niet kan akkoord gaan met de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, *in casu* niet blijkt welk actueel belang verzoeker bij zijn kritiek heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoeker kan conform artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te worden vastgesteld dat de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze reeds is overschreden. Er moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat de gemachtigde hem niet gedurende dertig dagen de kans gaf om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten. De Raad herhaalt dat reeds dertig dagen verstreken zijn sedert het ogenblik dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en er blijkt niet dat verzoeker in deze periode enig initiatief nam dat erop was gericht om vrijwillig het grondgebied te verlaten en om te vermijden dat hij onder dwang zou worden gerepatriëerd. Verzoeker werd gedurende deze termijn ook niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN